Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 25. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 2-го ЛЮТОГО 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 2, 1978 No. 25. VOL. LXXXV.

У 60-РІЧЧЯ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ

Січневі роковини у Філядельфії

Посадник Філядельфії, Френк Л. Різзо, вручає проклямацію Дня Української Незалежности голові Відділу УККА у Філядельфії, проф. д-рові Петрові Стерчові, в приявності о. шамб. Роберта Москаля, канцлера Української Католицької Митрополії, та шкільних дітей.

Філядельфія. (І. Скочиляс). — Відзначування 60-ліття проголошення незалежности України почалося у Філядельфії 19 січня 1978. Посадник міста Френк Різзо в год. 11-ій перед полуднем у залі міської ратуші та в присутності голови Відділу УККА проф. д-ра Петра Стерча, о. шамбеляна Роберта Москаля, канцлера Митрополії, членів Екзекутиви Союзу Українців Католиків „Провидіння", представників громадян і шкільних дітей під проводом Сестри Антонії, ЧСВВ відчитав проклямацію і проголосив день 22 січня 1978—„Українським Днем" у місті Філядельфії. Проф. д-р Петро Стерчо, дякуючи посадникові, згадав про історичну подію з-перед шестидесятих років, підкреслюючи, що розвал московської імперії й незалежність України матиме велике значення для людства, як гарантія миру в світі.

В дні 22 січня 1978 на вежі міської ратуші побіч зоряного американського прапора повівав український, синьо-жовтий. У всіх церквах Філядельфії відслужено Божественні Літургії в намірені українського народу. У митрополичому соборі Архиерейську Божественну Літургію відслужив Владика Митрополит Йосиф о співслуженні о.шамбеляна Роберта Москаля і о. Томи Сав*ка, а капеляном був о. Андрій Бончак. Співав катедральний хор під управою п.Осипа Лупаса. Участь у Богослуженні з прапорами взяли: комбатанти, молодечі організації Пласт і СУМА й члени Організації Державного Відродження України.

Під час Богослуження Митрополит Йосиф виголосив відповідну проповідь.

Увечері 22 січня 1978 старанням Відділу УККА в балевій залі Бенджамін Френклін готелю відбувся Бенкет і Баль для відзначення проголошення незалежности України у 60-річчя цієї історичної події. Вступ на забаву для молоді був безплатний. Участь у Бенкеті, як почесні гості взяли: Митрополит Йосиф і Президент Української Народньої Республіки в екзилі Микола Лівицький. Бенкет складався з двох частин: офіційної з мистецькою програмою і вечері.

Бенкет започатковано молитвою, що її відчитав Митрополит Йосиф (уривки з молитви за українсь-

(Закінчення на ст. 4-ій)

День Української Незалежности в Ірвінгтоні

Мейор Ірвінгтону Роберт Міллер (перший ряд, посередині) після вручення проклямації Дня Української Незалежности українській делегації. Крім нього, в першому ряді сидять зліва члени Міської Ради Джозеф Галуцці, Волтер Янковскі, Естер Шварц і адв. Роман Пітьо.

Ірвінгтон. — З уваги на сніговію, яка спаралізувала це та інші міста на північно-східньому побережжі, офіційне проголошення Дня Української Незалежности відбулося тут в понеділок, 23-го січня, включно з вивішенням українського і американського прапорів на щоглі міської ратуші. Проклямацію підписав мейор Роберт Міллер ще в п'ятницю, 20-го січня, а офіційне її вручення відбулося в понеділок в пополудневих годинах. Організатором церемонії вручення проклямації українській делегації були міський радний адв. Роман Пітьо і Борис Процюк.

Серед учасників церемонії був о. д-р Юрій Шумовський, парох української православної церкви св. Тройці в Ірвінгтоні, та представник таких місцевих організацій: Відділ УККА, три відділи Союзу Українок Америки, Пласт, СУМА, ОЖОЧСУ, УН-Союз, УНПоміч, Товариство прихильників УНРади, Український Народний Дім, Кредитівка, Сестрицтво св. Покрови при парафії св. Тройці, Українсько-Американські Ветерани, 2-га Дивізія УНА і Асоціяція Українців Америки.

Крім мейора Міллера, місто репрезентували радні Джозефф Галуцці, Волтер Янковскі, п-ні Естер Шварц і адв. Р. Пітьо.

Український прапор маяв на ратуші побіч американського протягом цілого тижня, починаючи з понеділка, 23-го січня.

Свято Української Державности в Боффало

Боффало (Михайло Лоза). — Як у багатьох осередках української діяспори, так і в Боффало відмічення 60-их роковин відновлення Державности України (22 січня 1918 р.) — за нами. Коли зробити підсумок всіх проявів святкування цих роковин, слід сказати, що в Боффало випало воно гідно, достойно, величаво. Якщо й були які недоглядки й недотягнення, то були вони мінімальними і незначними супроти загального ефекту. Екзекутиві Боффальського Відділу УККА, яка перебрала на себе обов'язок переведення святкування, а особливо голові Екзекутиви Василеві Шарванові й англомовній секретарці Даші Процик, належиться заслужене признання.

Першим проявом святкування було підписання дня 20 січня 1978 р. проклямацій повітовим старостою і посадником міста, якими проголошено день 22 січня 1978 р. Днем Української Державности в місті й повіті. При акті підписання проклямацій з українського боку були присутні: духовні отці, представники місцевих товариств і організацій і декотрі члени Екзекутиви УККА. Українську делегацію очолював голова УККА Василь Шарван.

Про підписання проклямацій населення довідалося з телевізійних і пресових репортажів, які появилися того ж, або наступного дня. Крім того, повіщали про це українські національні прапори, що повівали протягом трьох днів (20, 21, 22 січня) при будинках повітової і міської управ.

Головні святкування відбулися в неділю 22 січня 1978 р. В дообідні години тієї неділі були відслужені св. Літургії в намірені українського народу в українських церквах Боффало й околиці. Священики виголосили відповідні до нагоди проповіді. В пополудневих годинах того дня, в Золотій залі готелю Стетлер Гілтон, відбувся святочний бенкет, пов'язаний з мистецькою програмою. Серед присутніх (біля 300 осіб) поважну кількість становили гості неукраїнського роду. Між ними були: староста повіту ІРІ — Едвард Ріген, новообраний посадник міста Боффало — Джеймс Гріффін, представник конгресмена Джека Кемпа — Ед Рутковскі (з дружиною), повітовий суддя — Кушинскі (з дружиною), головний суддя міського суду — Базвел Робертс, міський правничий дорадник — Джозеф Мек Намара, шериф — Кенет Бравн (з дружиною), суддя Джозеф Фоома, референт шкільництва — Юджін Ревіл, д-р Едвард О'Конор (з дружиною), д-р Гері Алвіс (з дружиною), д-р Сайт Серек (вірменин), Тібор Баранскі (від мадярів), Міро Геркоф (від болгар) і інші.

Майже всі названі гості зайняли місця при головному столі. З гостей-українців при цьому столі були: о. д-р Павло Іваців, о. настоятель Олексій Царик, о. Павло Гресько, Василь Шарван, Даша Процик, д-р Андрій Дякун, проф. Юрій Лаврівський.

Бенкет відкрив коротким словом голова УККА Василь Шарван. Звернув він увагу на те, що святкування Української Державности не може відбуватися виключно під історичним

(Закінчення на ст. 4-ій)

Свято Державности на Фльориді

Маямі, Фло. (Н. М.). — Свято проголошення державної незалежности і соборности України відзначила маямська громада святочним концертом в Українсько-Американському Клюбі 22 січня цього року. Влаштували це свято Об'єднані Українсько-Американські Організації як місцевий відділ УККА, а святочними виступами проводила пані Катерина Годівська.

У програмі було коротке введення д-ра Юрія Цегельського, сина учасника і співтворця тодішніх визвольних чинів д-ра Лонгіна Цегельського, який власне був автором змісту самої декларації про соборність. Запрошений гість професор Теодор Хухітра виголосив святочну промову, а професор Ольга Максимович мала реферат англійською мовою. З фортепіяновим сольом виступив студент Андрій Гелембін, а співоче тріо „Червоні Маки", в складі якого є три сестри Максимовичівні, відспівали в'язанку військово-стрілецьких пісень на хореографічному тлі, яке становили Українські Танцюристи в Маямі. Вони рівнож виступили із святочним хороводом дівчат, сольовим виступом 10-літнього танцюриста Андрея Дика, а танкового дуету у виконанні Осипа Дмитріва та Андрія Гелембини. Співачка пані Ольга Павлова виступила із своїм репертуаром патріотичних пісень, а пані Ірина Ракуш виголосила декламацію поеми Миколи Щербака.

Чистий прибуток з імпрези, на який склались добровільні датки (114 дол.), призначено на оборону політичних в'язнів в Україні.

Треба відмітити, що всі виконавці програми — це члени 368 Відділу Українського Народного Союзу в Маямі на Фльориді.

Свято Державности у Фініксі

Фінікс, Аріз. — В неділю, 22-го січня, в год. 3-ій по полудні, в залі місцевого Осередку СУМА, українська громада цього міста відсвяткувала 60-ліття Української Державности святочним концертом з мистецькою програмою.

Свято започатковано американським гимном, що його відіграла на фортепіяні Аня Дидик. Програму відкрив коротким словом голова Осередку СУМА, Юрій Голоскевич. Проклямацію губернатора Арізони Веслі Болина на значення Актів 22-го січня 1918-го і 1919-го років та про сучасний стан спротиву в Україні виголосив Іван Візнік.

В мистецькій частині програми виступили з декламаціями Василь Сагуленко, Микола Теслевич і Аня Дидик. В'язанку українських пісень виконав бандурист Дорко Сенчишин, а танцювальний ансамбль „Верховина" при Осередку СУМА, під керівництвом Степана Олексина, виконав кілька українських народних танків. Місцевий хор „Гомін", під батутою о. Андрія Улінського та при фортепіяновому супроводі Зоряна Масного, виконав 5 українських пісень. Свято закінчено відспіванням українського національного гимну всіми присутніми.

КАРТЕР ЗАКЛИКАЄ СССР ПРИПИНИТИ ВИПУСК АТОМОВИХ САТЕЛІТІВ

Президент Картер під час пресової конференції

Вашінгтон. — Виступаючи на своїй 24-ій з черги пресовій конференції, яку передавано на телебаченні і по радіо, президент Джіммі Картер у понеділок, 30-го січня, закликав Совєтський Союз погодитися на договір, який забороняв би випуск у космос ракет-сателітів, які вживають атомову енергію, подібних до совєтського сателіта-шпигуна „Космос—954", який недавно розприскався над Канадою і радіоактивні залишки якого знайдено в північній частині тієї країни.

У своїй вступній заяві та відповідаючи на запити журналістів, Президент сказав, що СССР і ЗСА повинні старатися встановити програму, яка запевняла б, що нуклеарні сателіти не впадуть на Землю, але якщо такої процедури не пощастить виготовити, то обидві надпотуги повинні підписати договір, забороняючи запущення в космос атомових сателітів. Він вказав, що існувала реальна загроза, що совєтський сателіт „Космос—954" міг впасти біля Гаваїв чи Африки, замість у незаселеній частині Канади.

Щодо згаданого совєтського сателіта, то президент Картер заявив, що совєтські чинники весь час запевняли його, що сателіт „спалиться в атмосфері" та що немає жадної небезпеки, що буде атомова експлозія чи небезпечна радіяція. Як виявилося, радіоактивні уламки сателіта-шпигуна таки впали на канадську територію.

Під час пресової конференції Президент також відповів на запити щодо Близького Сходу, заявляючи, що ще перед прибуттям єгипетського президента Анвара ель-Садата до Вашінгтону цієї п'ятниці він, Картер, вирішить питання відносно продажу зброї країнам Близького Сходу, зокрема Єгиптові та Савдійській Арабії. Президент також вважає, що нові ізраїльські оселі на окупованій арабській території є „нелегальні і становлять перешкоду мирові", додаючи, що прем'єр Менахем Бегін і міністер закордонних справ Моше Даян під час нарад в Білому Домі зобов'язалися не встановляти нових цивільних осель. Між іншим, ряд коментаторів вказує, що Ізраїль опісля змінив інтерпретацію своєї обіцянки, даної президентові Картерові, бо обмежив мораторіюм щодо встановлення нових осель тільки до кінця 1977-го року.

Відповідаючи на інший запит щодо Близького Сходу, президент Картер заявив, що не має жадних точних плянів відносно майбутніх кордонів між Ізраїлем та арабськими сусідами, але підкреслив, що це питання повинно бути розв'язане на підставі резолюцій Об'єднаних Націй, які передбачають звільнення окупованої арабської території, запевнення безпеки для Ізраїля та розв'язку палестинської проблеми.

Президент заперечив поширені вістки, що Совєтський Союз вже тепер спроможний своїми ракетами спаралізувати зв'язок Пентагону з військовими частинами по цілому світі, збиваючи американські комунікаційні сателіти.

Щодо внутрішніх справ Америки, то президент Картер на початку пресової конференції заявив, що його уряд в 1978-му році наголошуватиме питання зменшення прибуткових податків на 25 більйонів долярів, переведення реформи податкової системи, як також продовжуватиме боротьбу проти безробіття та інфляції. Він вважає, що під сучасну пору найкращим засобом проти інфляції є „добровільні" обмеження у підвишках заробітних платень і цін.

Президент відповів на ряд запитів щодо звільнення з посту прокуратора у Філядельфії республіканця Дейвида Марстона, заявляючи, що звільнення Марстона „не було політично мотивоване". Як відомо, сам Марстон і багато коментаторів твердять, що Гріффін Белл, генеральний прокуратор ЗСА, і Президент погодилися щодо звільнення Марстона, бо він розслідував можливість, що два демократичні конгресмени, Джошуа Еілберг і Деніел Флад, були замішані в нелегальні фінансові трансакції. На пресовій конференції Президент заявив, що звільнення Марстона „було цілком правильне", бо демократичний президент і демократичний генеральний прокуратор мають право старатися призначити якнайбільше демократів на пости місцевих прокураторів.

Західня Німеччина і НАТО заповідають відповідь Брежнєву

Бони/Брюссель. — Західня Німеччина вирішила відповісти комуно-московському диктаторові, генеральному секретареві ЦК КПСС і голові Президії Верховної Ради СССР Леонідові Брежнєву, на його, надісланого на адресу канцлера західньонімецького уряду Гельмута Шмідта, листа з перестерогою і погрозами проти включення Західньою Німеччиною невтронної бомби у свою оборонну програму. У листі Брежнєв доражував Шмідтові не дозволити, щоб ця атомова зброя була приміщена на території Західньої Німеччини і погрожував, що Совєтський Союз може застосувати відповідні протизаходи, якщо західні держави, зокрема Північно - Атлантійський Оборонний Союз, погодяться на масову продукцію цієї зброї З'єднаними Стейтами Америки і включать невтронну бомбу у їхню оборонну систему. Погрози Брежнєва зрозуміли на Заході, як вмішування СССР у внутрішні справи чужих країн і на це вперше зареагував генеральний секретар НАТО д-р Джозеф Лунс, вказуючи на совєтські приспішені збройння, які становлять дуже поважну загрозу для Европи і західнього світу взагалі. Речник боннського уряду заявив кореспондентам, що західньонімецький уряд перешле незабаром відповідь Брежнєву у формі листа і з'ясуванням справи та з перестерогою не вмішуватись у внутрішні справи оборони Західньої Німеччини.

Також держави НАТО, які радять тепер в Брюсселі, застановляються над формою відповіді на листа Брежнєва.

УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТВ'ЯЗНІ ОБВИНУВАЧУЮТЬ СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ, КРИТИКУЮТЬ ЗАХІД

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Передаємо зворушливе звернення групи українських політичних в'язнів до Ватикану й інших церковних та світських установ. Звернення поширене у самвидаві.

Святішому Престолові
Всесвітній Раді Церков,
Національній раді
Християнських Церков
США, урядам і
парляментам, які
підписали Кінцевий
Акт Гельсінкських Угод

Ми нижче підписані українські політв'язні, запроторені до радянських концтаборів особливого режиму за наші переконання і літературно-художню творчість, хочемо звернути Вашу увагу, і в першу чергу увагу всіх християн світу й усіх людей доброї волі, які обороняють справедливість, свободу, мир, на кричуче потоптання елементарних прав людини в нашій країні.

Тому, що цей документ адресований міжнародним організаціям і християнським центрам, ми вибрали для ілюстрації одну із кількох жертв радянського беззаконня, священика Василя Романюка. Знущання над ним такі зухвалі і цинічні, такі безпрецедентні, що не можуть не обурити кожну чесну людину, де б вона не жила. Засудити людину на 10 років і назвати „особливо небезпечним рецидивістом" (за радянськими законами так жорстоко карають за навмисне вбивство, бо вища кара є тільки розстріл) — це дикунство і варварство.

Очевидно, така репресія проти слуги церкви, нас, громадян цієї країни, особливо не дивує. Ми до того звикли, бо це повністю відповідає дикій натурі карателів, їх стилеві життя і духу. Тим більше, що в перших десятиліттях радянської влади таких як о. Василь розстрілювали тисячами, не питаючись чому і за що; вистачило що вони були священиками. Нас дивує те, що це беззаконня над о. Романюком як і над іншими інакшедумаючими в Радянському Союзі було здійснене якраз в той час, коли радянський уряд розгорнув в країні демагогічну кампанію з нагоди скликання Гельсінкської наради, і громадськість західних країн прийняла це байдуже, хоч це можна було цілком добре оцінити як зухвалий виклик демократії і людству. Але ще більше здивувало нас те, що християнська громадськість західних держав, зокрема священики й усі проповідники Божого слова не засудили належно розправу радянської Теміди над їх побратимами по вівтареві, як і над усіма, які в радянській країні мали відвагу висловити в цій чи іншій формі свої погляди на різні питання. Більшість з тих, які підписали це звернення (православні і католики) дивуються, що священики, які, як відомо, мають у вільному світі великий вплив, залишивши своїх побратимів на поживу атеїстичним хижакам. Зокрема цей занепад нехристиянської людяности дивує наших друзів по нещастю, які не вірять, згл. сумніваються, а які хотіли б вірити у християнську дружбу і солідарність. Але і світські демократичні організації Заходу й уряди не можуть випрацьовати спільної лінії боротьби проти тиранії над інакшедумаючими в нашій країні. Що більше, найбільш гуманна в світі внутрішня політика великого президента всіх часів і народів, Картера, політика охорони прав людини, викликає напади з боку невідповідальних людей, скажемо точно, напади людей-садистів, так і у США, як і в інших країнах Заходу. Ці садисти, як наприклад співак Дін Рід, заплющують очі на фізичне винищування людей в Радянському Союзі, на ув'язнення, на канібальські строки тільки за думку, переконання, мистецьке слово, свободу сумління. Заплющують очі на вбивства в родинах дисидентів (наприклад, 5 квітня 1975 року був вбитий в Сумах 33-річний брат Осадчого, Володимир Осадчий; до вбивства причетні органи насильства). Звичайно, насильство, сваволя карателів не є такі масові, як це було за Сталіна — вони вишукані, брежнєвські — але від того не легше, від того вбивства і десятирічні тюрми і Сибір не є гуман-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Католицька Церква в Італії не змінила свого відношення до комунізму

Рим, Італія. — Керівники Італійської Католицької Церкви підтвердили в понеділок, 30-го січня ц. р., своє незмінно-вороже наставлення до марксизму й комунізму, заявивши, що марксистська теорія не є сприємливою для віруючої в Бога людини. Така заява, зложена Єпископською Конференцією Італійської Католицької Церкви в розгарі урядової кризи в Італії означає, згідно з інтерпретацією політичних спостерігачів, що Церква накладає „вето" на участь комуністів в італійському уряді і погоджується зі становищем проводу Християнсько - Демократичної партії, яка також супротивляється участі Комуністичної партії в керівництві державою. Комуністична партія, як відомо, домагається участи в коаліційному уряді і пропонує свої послуги в боротьбі з економічною кризою та внутрішніми заколотами і терроризмом. Покищо до такого зговорення в Італії з комуністами не дійшло, помимо того, що урядова криза триває, а генеральний секретар Компартії Енріко Берлінгуер, вимоги якого підпержав ЦК на спеціяльній сесії, повторно домагається участи в уряді.

У Ню Йорку помер Володимир Керод, заслужений діяч

Ню Йорк. — Головна Управа Братства 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії повідомляє, що в місцевому шпиталі в ночі на понеділок, 30-го січня, помер заслужений громадсько-політичний діяч, св. п. Володимир Керод, проживши 64 роки.

Від ранньої молодости Покійний брав активну участь в політичному та громадському житті ще на Рідних Землях. Під час Другої світової війни служив як старшина в рядах 1-ої УД УНА та перебув полон у Ріміні, Італія. По переїзді до ЗСА продовжував активну працю для української спільноти. Покійний В. Керод був членом Президії Головної Управи Братства 1-ої УД УНА.

Св. п. В. Керод осиротив дружину Ірину та доньку і сина. Покійний був членом 86-го Відділу УН-Союзу.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Страх перед правдою

Минулого тижня совєтські власті категорично відкинули пропозицію американської Ради Міжнародних Передач, щоб ватажки СССР та сателітних комуністичних держав Східньої Европи виступали на програмах радіовисилень „Радіо Свобода" і „Радіо Вільна Европа", які пересилають передачі до тих комуністичних держав і підпадають під контролю згаданої Ради.

Рада запропонувала ті виступи у звіті для президента Джіммі Картера, вказуючи, що хоче дати комуністичним верховодам змогу доказати їхні твердження, що „Радіо Свобода" і „Радіо Вільна Европа", мовляв, надають „пропаганду", хоча директор Ради зазначив, що згадані станції надають тільки точні інформації та вістки і об'єктивні коментарі.

Як можна було передбачувати, Москва, шляхом свого пресового агенства ТАСС, відкинула пропозицію Ради Міжнародних Передач, нібито тому, що ці дві станції „займаються підривною діяльністю проти соціялізму, як теж фабрикують фальшиві вістки та ширять брехню і наклепи".

Москва відкинула запрошення згаданої Ради з кількох причин. Поперше, якщо б совєтські чи інші комуністичні лідери дійсно виступали на програмах „Радіо Свобода" і „Радіо Вільна Европа", то совєтським та іншим диктаторським комуністичним властям „випадало б" припинити заглушування передач цих радіовисилень, принаймні в час виступів цих ватажків. А це фактично становило б „легалізацію" згаданих станцій, що відмітив сам ТАСС. Таким чином, Москва сама послаблювала б свій „аргумент", що ті висильні передають „тільки пропаганду і наклепи". Відмовляючись від виступів на програмах згаданих радіостанцій, кремлівські верховоди та їхні поплентачі в сателітах можуть дальше твердити, що заглушують ці передачі, тому, що, мовляв, „Радіо Свобода" і „Радіо Вільна Европа" займаються „підривною діяльністю проти соціялістичного світу."

Подруге, Москва та її сателіти відмовилися від запрошення Ради Міжнародних Передач, бо комуністичні ватажки чи їхні речники не могли б доказати цим радіовисильним, що вони передають тільки „пропаганду і наклепи", бо, як згадано, „Радіо Свобода" і „Радіо Вільна Европа" передають тільки незаперечні інформації та об'єктивні коментарі про події в Совєтському Союзі, інших комуністичних країнах та цілому світі.

Потретє, якщо б ватажки комуністичного бльоку таки виступили на програмах згаданих двох радіовисилень, то американські, французькі, британські та уряди інших країн вільного світу тоді мали б право вимагати, щоб совєтські власті та урядові чинники сателітів Совєтського Союзу дали змогу лідерам ЗСА, Британії чи інших демократичних держав виступати на програмах „Радіо Москва", „Радіо Варшава", „Радіо Прага" і т.д. А це ніяк не вийшло б на користь комуністичного бльоку, бо західні лідери дуже легко могли б заперечити тенденційно спрепаровані „вістки" та „коментарі", що їх на Захід і до інших країн світу надають ці комуністичні радіовисильні.

Для такої забріханої системи, як комуно-московська, більшою загрозою і небезпекою була колись і є сьогодні правда. Верховоди і речники тієї системи мають багато причин, щоб тієї правди найбільше боятись і її всіми силами поборювати, що вони й роблять.

Совєтські баптисти на відвідинах в ЗСА

Вашінгтон. — Ройтер інформує, що до З'єднаних Стейтів Америки прибула група совєтських баптистів, визнаної урядом Баптистської Церкви в СССР. Совєтське пресове агентство ТАСС повідомляє, що група вірних цієї урядової церкви, очолювана пастором Андреєм Кліменком, президентом Совєтської Баптистської Унії, візьме участь у крайовому молитовному обіді з участю президента Джіммі Картера і його дружини Розалин.

АМАЛЬРИК ПРО СССР

(І. Д-ич). — Паризький щоденник „Le Monde" помістив на своїх сторімках довгий допис Амальрика, відомого автора книжки „Чи СССР вдержаться до 1985-го року, про відносини в Совєтському Союзі. Подаємо в значному скороченні.

В сьомій годині ранку велика заля для пасажирів казанської залізничної станції в Москві повнісінька людей. Кілька лавок уже давно зайняті, а сотки селян, чоловіків і жінок, часто з дітьми, стараються бодай трохи передріматися на підлозі серед накопичених клунків. Інші переступають сплячих, щоб дістатися до буфету, де спокійно чекають на закуску з ковбасою і півпляшки мінеральної води та кілька пиріжків. Діти плачуть, а чоловіки проклинають один одного, скінчивши грати в карти. Одначе, назагал ця неправдоподібна маса людей буває спокійна, не хвилюється і надиво терпелива.

Не є це явище з 30-их років, це сцена, що повторяється щовечора на всіх московських залізничних станціях. Ті колхозники зі своїми мішками капусти й картоплі приїхали до Москви, — частенько з місцевостей далеких на сотки миль — щоб закупити ті продукти у державних роздрібних крамницях. Не якраз городину, а трохи м'яса й ковбаси, якщо пощастить, і чаю, чоботи на зиму, „фуфайку", конче потрібну при роботі надворі в холоді. Згідно з обрахунками, сотки тисяч людей приїздить до Москви щодня. Вони радо заплатили б кілька рублів, щоб завдяки подружжям могли жити в місті, вступити до міліції на п'ять літ, щоб потім одержали дозвіл на постійний побут. Молоді дівчата йдуть на будівельну роботу з тих самих причин. Або незаконно приїжджають з кимось із рідних, чи взагалі з мешканцями Москви, та платять великий чинш 85-110 долярів місячно за кімнатку, коли найнижча плата за працю є ледве-ледве вища.

Ця вічна сюди й туди мандрівка найкраще говорить про життєві відносини на провінції. За вийнятком показових міст, таких як Київ, Ленінград і Тбілісі, весь Совєтський Союз прямує до Москви, „міста, що найменше недужає на нестачі".

Нестачі, самособою, не з'являються разом, але запаси вичерпуються часто й перериви можуть тягтися цілими тижнями. Одної зими це може бути цибуля, другої кава або картоплі чи шинка або м'ясо, яке часто кладуть на виставове вікно з чисто символічних причин.

Інакше, самособою, мається справа з колхозними базами столиці, але ціни там такі високі, що не всі москвичі можуть купувати там. Фунт помідорів, яких не знайдете в ніодній державній крамниці, коштує п'ять долярів, себто стільки, що фунт доброго м'яса. З пересічною місячною платою 210 долярів неможливо купувати там часто. Всі прибутки йдуть до кишень селян майже виключно з Грузії, Вірменії, а навіть Азербайджану.

Зимові вечори довгі в Москві, а горілка допомагає повертати їх у безконечні дискусії. Якщо хто забажав би поцікавитися Совєтським Союзом, або зрозуміти всі надії й невдачі, весь ентузіязм і розчарування цього 60-літнього режиму, то в нього вирине одно запитання: „Чи теперішня совєтська суспільність це наслідок російської історії, чи продукт марксизму-ленінізму?" Як, наприклад, пояснити вічні погані жнива — які потверджує й останній недорід? Брежнєв покликувався на погані кліматичні умовини. Це, без сумніву, правда щодо деяких частин СССР, але не для всієї країни. І не треба забувати, що канадські фармерські полоси й майже вся фінляндська земля,що надається для сільсько-господарських культур,мають клімат якраз такий гострий, але вони не мали й не мають такого поганого недороду. Деякі службовці, коли їм завдавали вперті запитання в цій справі, зараз завертали до минувшини: „Сьогоднішні совєтські селяни — це потомки кріпаків. Вони не прив'язані до ріллі так, як вільний селянин в інших европейських країнах; вони вважають землю своїм тягарем, ворогом. Ця ненависть відплачується відповідно". На перший погляд це приваблива теорія. Але чи вона пояснює, чому присадибні клаптики землі, які дозволено мати робітникам колхозів і совхозів для приватного вжитку, продукують майже 30 відсотків продуктів на обширі всього 5 відсотків управлюваної землі. Коли бачите ті цифри, зрозумієте, чому Брежнєв спротивлявся тим людям, які хотіли б скасувати індивідуальні присадибні кусники землі. Совєтський селянин може добре пам'ятати давнє життя селян-кріпаків, але ще краще пам'ятає трагедії, до яких довела колективізація. Селяни знають дуже добре, що вони були в дуже малесенькій часті зв'язані з революцією, яку ведено для робітничої кляси. Вони ще й сьогодні за тяжку працю одержують меншу плату ніж фабричні робітники. Чи є де в світі якась інша країна, в якій всі часописи поміщували б редакційні статті так розмашисто, в яких пригадували б селянам, що зближається пора жнив? Невже селянин сам нездібний знати про це? Деінде тисячі тракторів буквально пропадають на полях, бо поломились і нема нікого, щоб поцікавився тим, щоб їх ремонтувати? Або поля стоять залиті водою, коли трохи дренажної роботи вирятувало б зерно?

Зненавидження праці не є монополем селян. Те саме можете бачити по фабриках і урядових бюрах. В марксистській термінології зветься це „порушенням дисципліни праці". Сталін, винахідник примусових робіт на велику скалю, пробував боротися з тим кривавою розв'язкою. Хрущов шукав ініціятиви. Одначе проблеми тієї не усунули й власті, як видно, будуть братися до строгіших засобів. Це критична проблема совєтських проводирів.

Яка ж причина тієї апатії, тієї неохоти виявляти ініціятиву? Чому така байдужість до публічних справ? Ця байдужість заповняє магазини речами, які годі продати, або залишає полиці в численних крамницях порожніми, вона не перетворює фронту крамниці в показову виставку предметів, проданих крамницею, але в музей товарів, які були колись продані, або будуть продані колись у будуччині. Чи історія подає на те справжнє пояснення? А може причину того можна знайти в задушливій суворій, часто некомпетентній, безупинній присутності Комуністичної партії?

Правдою є, що безробіття в СССР не існує, але це осягнуто ціною дивовижного помноження службових зайнять. Виглядає воно на таке, наче б совєтські проводирі й громадяни заключили неписаний контракт, на основі якого провідники ґарантують людям заробіток за роботу під умовою, що ро-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Степан Куропась

ІСТОРИЧНИЙ АТЛАС УКРАЇНИ

Документація є важливим чинником, зокрема в історичному процесі. Такою документацією, крім інших є мапи. Справа мап у нас в Україні і у вільному світі має багато до побажання. Ще в гімназії висіла у шкільній залі мапа, яка мандрувала з кляси до кляси під час години географії. В історичному процесі брак доброї мапи дався відчути навіть під час Берестейського миру, у якому наші делеґати не могли дати німцям доказів територіяльної величини України і тому зреклися навіть Криму. І хоч полк. Болбочан хотів направити справу походом на Крим, німці завернули його на підставі договору в Бересті-Литовському. Це була справа політичної мапи,

Не краще виглядають політичні мапи видані в ЗСА. Здають вони позиції. Лежайськ, Ясло, Кросно і територія у басейні рік Вислоку і Попраду належать на тих мапах до Польщі.

Велика це історія, наведу лише один приклад: Дмитро Капітула, свого часу головний предсідник УНСоюзу і Семен Ядловський, головний секретар, народилися у селах Ясельщини, яка була всеціло заселена українцями. Професор Евген Форостина давав двійку учням гімназії в Перемишлі за те, що не знали, що найбільш на захід висунене село називалося Шляхтове. Але аж під Новим Санчем!

А як з географічною мапою? Вчасі відвороту УНАрмії, частина 8-ої бриґади блукала в Карпатах, бо хотіла рятувати гармати і обоз. Не було мапи, ми не знали де ночуємо. З Осмолоди до Волівця в Карпатській Україні ми маршували два дні 75 кілометрів.

Справа історичної мапи куди важливіша! Як з початків Київської Руси, Україна оформилася у велику державу протягом 1000-річної історії, новий перший Історичний Атлас є доброю документацією наших національних прав. Жиди витягають тепер Юдею і Самарію, хоч досі цього не робили, бо в тих провінціях їх не було від часів Ісуса Христа. Запізно прийшли зі своєю мапою!

Справа Історичної Мапи України тягнеться вже два роки. Історичне Товариство, що його очолює проф. д-р Винар і наші історики, географи і картографи д-р Іван Тесля, д-р Олександер Оглоблин, д-р Марко Антонович, д-р Олександер Домбровський, проф. Мих. Ждан, проф. Лев Шанковський і проф. Наталія Кордиш-Головко та Евген Тютько, виготовили Історичний Атлас, що складається з 43 мап, які представляють еволюцію української території в історичному аспекті. Праця готова, тільки немає готових грошей. Треба 30 тисяч долярів, щоби мапу видати. Треба меценатів, треба жертводавців, треба теж людей, які дали б безпроцентову позику, яка буде повернена по розпродажі мапи.

На численні запити відповідаємо, що Атлас буде коштувати 20 дол., хіба що будемо чекати на інфляцію. Тому Комітет, який оформився в Чікаґо, просить людей доброї волі не чекайте, жертвуйте, позичайте і передплачуйте! Гроші в ЗСА і Канаді є, треба їх лише змобілізувати. До українських визвольних змагань, треба не лише зброї людей, молитов і милозвучних гасел. Історичний Атлас є теж потрібним і важливим колісцем визвольної боротьби для Української Нації в Поході.

Всю кореспонденцію і пожертви прошу слати на адресу:

За Комітет
інж. Степан Куропась, д-р Василь Трухлий, д-р Ахіль Хрептовський, мгр Роман Кобилецький, мгр Мирон Примак, мгр Евген Тютько

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

НА СЛІДАХ АТЛАНТИ

Коли заглянути до енциклопедії під гаслом Атлантида,знайдемо пояснення, що це мітичний загиблий континент, що його описав Платон в 4-ім сторіччі до н. е. в своїх 2-ох діялогах: „Тімей" та „Крітертей". Атлантида, згідно з його описом, мала міститися за стовпами Геракля (Ґібральтарська протока) та була вдвічі більша за Лібію (тодішня територія північної Африки). Це мала бути чудова країна з урожайними долинами, високими блакитними горами, славними ріками з квітучим населенням та безцінними мінеральними скарбами, що її протягом одної доби поглинуло море. Ця жахлива подія мала скоїтися приблизно 11,500 літ тому.

Історія Атлантиди, описана Платоном,стала впродовж багатьох століть контроверсійною проблемою, що мала своїх приклонників та поборників. Вона частинно була зреґабілітована відкриттям Нового Світу Колюмбом в 1492 р. та конфронтацією з численними леґендами ацтеків та маїв. Квецалькоатль бог ацтеків та інших мехіканських народів, мав бути білою людиною, що прийшла до Мехіка з-за океану та та, по завершенні своєї цивілізаційної місії, вернулась домів. Маї в своїх святих книгах згадують про країну на Сході, де колись існував справжній рай, в якій білі й чорні люди жили в великій згоді до часу, доки бог гуракан (ураган) не розгнівався і не затопив її.

Коли еспанці підбили Венесуелю, вони зіткнулись з племенем атлан, що мали білу шкіру та твердили, що їх предки, це залишки мешканців затопленого континенту.

На жаль, велика частина старинних манускриптів та книжок, в яких можна б найти більше інформацій про Атлантиду, загинули в часі інвазії варварів на грецьку та римську імперії, а їх залишки були знищені в початкових сторіччях християнства. Не краще повелися з ними араби, що по здобутті Александрії півроку опалювали печі 4.000 публічних купалень манускриптами Александрійської бібліотеки, що начисляла тоді кілька мільйонів томів, розуміючи, що якщо ті манускрипти вміщають те, що написано в Корані, вони непотрібні, а якщо вони не вміщають тих інформацій, вони безвартісні для вірних Ісляму. Також еспанський епископ Ланда казав знищити всі писані інформації в Юкатані, за вийнятком декількох, які сьогодні становлять цінність европейських музеїв. Але всі ті заходи не припинили популярности Атлантійської містерії, про яку в останніх 2-ох сторіччях написано 3.000 книжок. Кожного разу, коли з Атлантійського океану винурюються залишки старинних будівель чи пам'яток, оживає ім'я леґендарної Атлантиди.

8 літ тому „відкрито" Атлантиду на грецькім острові „Тера" („Затоплений континент", „Свобода" 24 серпня 1971). Американський ясновидець Едґар Кейс передбачав, що в 1968/9 винуритися з моря Атлантійська святиня біля Біміні,в районі Багамських островів. І дійсно, в передбаченім Кейсом часі найдено в тій околиці під водою декілька старинних споруд, які ще й досі не найшли свого остаточного археологічного опреділення.

Знову, в недавно виданій книжці, „Цивілізація під льодом", італійський науковець д-р Флявійо Барбієро твердить, що слідів мітичної Атлантиди треба шукати під льодами Антарктиди. Бо згідно з описом Платона, Атлантійський континент обливало три океани: Атлантійський, Спокійний та Індійський. А одиноким місцем на світі, що сповняє ті умовини,становить район Антарктиди. На думку д-ра Барбієро, 10-12 тисяч років тому оба бігуни нашої пляенети містилися 1.300 миль ближче до рівника, як сьогодні й тому клімат в Атлантиді був дуже лагідний і дозволяв на жнива двічі річно. Але пізніше наступало переміщення земських бігунів у висліді космічної катастрофи, конкретно, зудару астероїду величиною 200 мільйонів тонн, з земською кулею. Цей зудар спричинив пересунення земських бігунів, сильні землетруси, піднесення рівня океанів та довготривалі зливні дощі. Відгомоном тієї катастрофи був біблійний потоп та загин континенту Атлантиди з його високорозвинутою старинною цивілізацією.

Ще не проминули добре ревеляції антарктичної гіпотези д-ра Барбієро, коли недавно 50 миль на південь від берегів Фльориди, в околиці т. зв. Бермудського трикутника, відкрито 1.200 стіп під водою величанську піраміду.

Цю піраміду відкрив при допомозі сонарного уладження американський підводно-морський дослідник капітан Дан Генрі. Висота тієї піраміди дорівнюється 780 стіп, а довжина боку її основи — 1,000 стіп. Значить, вона майже вдвічі більша за славну піраміду Хеопса, що міститься в околиці

(Закінчення на стор. 4-ій)

Проф. Архітект Іван Жуковський

З АРХЕОЛОГІЇ ПІВНІЧНОЇ БУКОВИНИ

(3)

На початку 1-го тисячоліття до нашої ери почало населення Буковини, з племен т. зв. культури „Фракійського Гальштату", переходити до вжитку заліза, і стало областю контакту між праслов'янськими племенами правобережної України і Фракійськими племенами карпато-дунайської групи. Між 7-им і 2-им ст. до нашої ери Україну стали заселяти Скити, що прийшли з-поза Дону, але Буковина в склад Скитії не входила, хоч вплив цієї високорозвинутої культури тут відчувався, хочби навіть у похованнях спалених померлих в курганах з кам'яними насипами, та в городищах, укріплених валами й ровами. В селі Мамаїці, Кіцманського району, розкопано цікаве місце ритуального культу скитського часу, що складався з кам'яної чаші, де горів вічний вогонь, і з жертвенника, де приносили жертви богам. Як жертовник служила кам'яна плита, окружена ритуальними ямами, обкладеними кам'яними плитами, де найдено уламки глиняної посуди, кістки тварин, кремінний наконечник стріли і бонзове дзеркало. Біля жертовника було поле, де спалювали покійників, а кругом нього були вогнища, що горіли під час похорону. Таких поховань виявлено в цій околиці ще більше.

З писань римських письменників Тацита й Плінія та грецького Клавдія Птоломея довідуємось, що в 1-ій половині 1-го тисячоліття нашої ери жили на обширах центральної Европи, від Дунаю до Балтійського моря, т.зв. „Венеди". Цей нарід „Венеди'слов'яни" мали займати територію на Дунаї, Дніпрі, Дністрі й Віслі, з чого виходить, що й Буковина мусіла входити в цю територію.

Культуру цих слов'яно-венедських племен, від 2-го ст. до н. ери і до 2-го ст. нашої ери, вчені називають „Зарубинецькою культурою". Розкопки в селі Круглику, Хотинського району, виявили житла того часу, зроблені з хмизу, обмазаного з обох боків глиною, що їх опалювали печами з каменів, поблизу котрих знайдено багато залізних речей і знахідок ліпної кераміки і власного виробу, а також і привізної, з клеймами ремісника з Херсонесу на Криму, що свідчить про торговельні зв'язки місцевих землеробських племен з північним Чорномор'ям. Поселення Зарубинецької культури виявлено ще й в інших місцях, як в Рогізній, Ставчанах і в Малинцях, Хотинського району.

В 2-му до 5-го ст. нашої ери створилась на Буковині т.зв. „Черняхівська" культура, виявлена в більше як 200 місцях. На Черняхівську культуру певний вплив мала римська держава, звідкіля привозили керамічні вироби, за зразками яких місцеві гончарі випалювали свої мистецькі вироби, але треба також ствердити, що римське панування ніколи не простягалось на Буковину, на північну Молдавію, на Басарабію й Галичину.

Що на Черняхівську культуру 3-го до 4-го сто. н.е. впливала римська держава доказує кераміка й срібні монети, знайдені н. пр. в селі Плоска, Путилівського району й в Банилові, Вижницького району.

Про Буковину в складі Галицького, а потім Галицько-Волинського князівства свідчать археологічні матеріяли підплитового поховання 11-го до 14-го ст. н.ери, чого в Молдавській ССР нема, як також і уламки тонкостінного, добре випаленого глиняного посуду, виробленого на гончарному крузі з його тулубом, дном і шийкою та формою вінців поширених на Руси. Дуже цінною була розкопка дерев'яного храму 12-го до 13-го ст. біля села Вікно, Заставнівського району, що мала дерев'яні підвалини на каменях, долівку з глиняних, поливаних плиток і кам'яну гробницю з кістками двох осіб. Ще треба відмітити, що в 11-ім і 12-ім ст. ст. цікавими були жіночі прикраси, як мідні або срібні лобові кільця, як було виявлено в Чернівцях, у Василеві, Онуті, Міткові та інших місцях.

Перед слов'янами Буковину заселювали ґети, що вірили в бога сонця, Білбога, що в 4-му ст. н.е. у нас став Дажбогом. Головним богом ґетів пізніше став Зальма, у нас Сельман, пам'ять якого збереглась серед нашого народу й досі в наших гагілках. Ґети вірили в невміручість людини, котра після смерти потрапляє до Зальмя.

В 3-ім ст. н.е. починається переселення кочових народів зі сходу на північ. Після ґетів, що проходили через Буковину, прийшли з Азії монголи-гуни, потім ґепіди і тюркського походження авари, що їх сильну державу в 797-ім році розбив Карло Великий. Після них проходили угри, і в 10-ім ст. печеніги й кумани-половці й останніми татари. Від 7-го до 9-го ст. слов'яни-венеди створюють т. зв. „Антську" державу, що в її склад входили такі племена як поляни, дерев'яни, сіверяни, дуліби, білі хорвати, уличі, й тиверці, що заселювали Буковину, Молдавію, Басарабію й частину Волощини. З цих племен, що мали спільну мову, поганське вірування в Бога й спільне таке зайняття як хліборобство, скотарство, гончарство, ткацтво й т. подібне. Найбільш розвиненим і культурним було плем'я полян, з-над середнього Дніпра, що 8-му ст. заснувало державу „Русь", зі столицею Києвом, до котрої приєднались всі українські племена, включно з буковинцями-тиверцями, котрі поділяли потім і періоди державностей Київської, а згодом Галицько-Волинської, що тривали від половини 9-го до половини 14-го ст., як подає Вадим Щербаківський у своїй праці „Формація Української Нації", Прага 1941.

Для кращого перегляду подаю тут коротко історію наших князів, тому що й Буковина заторкнута цієї проблемою. Першим князем був Аскольд 856-882 а дальше такі князі: Дир, Віщий Олег, Ігор 912-945, Ольга 945-964, Святослав Хоробрий 964-972, Володимир Великий 980-1015, що за його часу Київська держава прийняла християнство і простягалась від Карпат по Волгу, від Фінської затоки до Чорного моря й була найбільшою імперією Европи тих часів. Потім були Святополк, Ярослав Мудрий 1019-1054, і потім настали ворожнечі між князями аж знов став Володимир Мономах 1113-1125, Мстислав Великий 1125-1132 і вже за Галицько-Волинської держави Роман Мстиславович 1194-1205, що прилучив до Волині Підляшшя й 1199 р. Галичину. Після нього став його син Данило 1238-1260, що заснував місто Львів і назвав його в честь свого сина Льва. Опісля прийшли навали татар 1241 року, і волоські ватажки заснували 1342 р. Молдавське воєвідство. Тоді й наша т. зв. „Шипинська земля" що сягала від Карпат поза Хотин і від ріки Дністер почерез ріки Прут і Серет аж до ріки Сучава, стала частиною цього Молдавського воєвідства. Десь від 882 і до 1340 р. Буковина входила в склад княжої Київської держави, не творячи окремої політичної чи адміністративної одиниці.

У 1774-му році Буковину прилучено до Австрії, а 1987 р. до Галичини, від котрої 1854 року її відлучено як самостійну одиницю, як окремий австрійський коронний край, що проіснував від 1861 до 1918 року, коли то Румунія знов насильно окупувала її й держала до 28-го червня 1940-го року, коли вона стала частиною т. зв. „Української Радянської Соціялістичної Республіки" і є нею й досі.

А тепер дещо з найцікавіших деталів розкопок у Літописному селі „Василів" і місті „Чернівці".

Василів, Заставнівського району, що згадується в Галицько-Волинському літописі з роком 1230, лежав над Дністром, де проходив шлях з Галича на Угорщину і де була переправа через Дністер, про що згадується в документах 16-го й 17-го століття.

Вперше, ще в 1899-ім і 1900-ім р., розкопував Василів проф. Кайндл, як уже згадано передше, а пізніше, з розкопок 1948-го року, тут виявлено 11 археологічних пам'яток різних періодів і фундамент церкви з 12-го ст.

Василів тоді складався, на північній стороні села, з дитинця, укріпленого валом і ровом, в городищі якого виявлено культурний шар 12-го й 13-го ст., з рештками дерев'яної церкви, поблизу якої був цвинтар з підплитовими й ґрунтовими похованнями, в ямі яких найдено кістяк, що мав на черепі шовкову тканину з золотою ниткою й підвісками, а біля нього уламки кераміки 12-13-го ст.

За датинцем виявлено дерев'яні будинки, гончарні печі й фундамент кам'яної церкви, багато глиняних, на жовто, зелено або коричнево поливаних плиток з зображенням орла.

Ця кам'яна церква була за пляном 4 стовповий храм з білого каменю на вапняному розчині, з трьома апсидами на східньому боці, з одною банею та з орнаментованими з зовні й внутрі стінами і полив'яними плитками, цілком аналогічно з храмами Києва, Чернігова чи Переяслава з 12-го і 13-го ст. На дальшім шарі 15-го й 16-го ст. найдено ще прясельця й склянний браслет, як рівно ж і на третім шарі 17-го ст.

(Продовження буде)

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північно - американському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости, „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо — очевидно — ці фотознімки нам надіслано.

Соня Фтомин, нова членка 479-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Вписав у члени УНСоюзу свою внучку Соню її дідуньо Євген Остапович.

Олександра Ярослава Гентіш, нова членка 25-го Відділу УНСоюзу в Джерзі Сіті, Н. Дж. Внучку Олександру Ярославу вписали в члени УНСоюзу дід і бабка Володимир і Олена Гентіші.

Емі Каролина Локач, нова членка 371-го Відділу УНСоюзу в Ньюарку, Н. Дж., яку записала в члени УНСоюзу її бабуня Сильвія Вільчинська.

Іван Вільчинський, новий член 371-го Відділу УНСоюзу в Ньюарку, Н. Дж. Вписала його в члени і забезпечили грамотою УНСоюзу його бабуня Анна Вільчинська.

Лідія Ольга Курилас, нова членка 479-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Вписала в члени УНСоюзу свою внучку Лідію Ольгу її бабуня Ірина Медуха.

Ніколе Еллен Локач, наймолодша ченка 371-го Відділу УНСоюзу в Ньюарку, Н. Дж., яку вписала в члени УНСоюзу її бабуня Сильвія Вільчинська.

Джон Антоній МекГрадді, син Джона А. мол. та Марії Анни МекГрадді, внук Йосифа і покійної Юлії Пістун, новий член 153-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.

Традиційний Баль Інженерів

Вже тільки короткий час ділить громадянство Філядельфії й околиці від Балю Інженерів. Традиційний Баль-Бенкет Філядельфійського Відділу Т-ва Українських Інженерів Америки має за собою понад двадцятьлітню історію. Зі скромних початків п'ятдесятих років став він однією з найкращих товариських імпрез зимового карнавалу. Вже багато років Баль Інженерів дає можливість громадянам не тільки Філядельфії, але ближчих і дальших околиць весело забавитися, а ще й бодай раз в рік в товариській атмосфері стрінути знайомих та приємно й безжурно провести час. Крім цього Балі Інженерів дали можливість сотням наших молодих панянок увійти в товариське життя нашої Громади презентацією дебютанток. Вкінці треба додати, що дохід з Балів щорічно призначується на стипендії нашим студентам, на наукові і громадські цілі.

Тому не дивно, що кожнорічні Традиційні Балі Інженерів у Філядельфії втішаються надзвичайно великою популярністю та численною участю громадянства.

Ми певні, що і цьогорічний Баль-Бенкет Інженерів, який відбудеться в суботу, 4-го лютого ц. р. в Шератон Готелі буде з великою радістю гостити в гарній балевій залі готелю дорогих учасників-гостей, яким українські інженери запевняють веселу та приємну забаву!

Зустрічаємось отже всі: старші, середняки, а головно молодь в дні 4-го лютого 1978 у Шератоні на цьогорічному Традиційному Балі-Бенкеті Українських Інженерів у Філядельфії!

Інж. Степан Хариш

З ЄПИСКОПСЬКОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ

Шикаго, 16 січня 1978

Високопреподобні Отці!

Мої Дорогі Вірні!

В місяці лютому обходить наш Найдостойніший Первоєрарх, Блаженніший Отець Йосиф, свої уродини та цього року 15-ліття звільнення його зі сибірської каторги та приїзду до Риму.

15 літ на волі присвятив наш Первоєрарх невпинній та тяжкій праці для закріплення помісности нашої УКЦеркви, будови та розбудови ряду патріярших установ та постійне видвигання справи нашої Церкви—Страдниці на світовий форум.

Щоб подякувати Всевишньому за те, що дарив нашого Мойсея силою та витривалістю для праці для добра Церкви і народу через 6 десятків літ свого священнослужіння доручається в усіх парафіях Епархії св. Отця Николая в неділю, 19-го лютого 1978 р. Б. відслужити Святу Літургію в намірені нашого Архипастиря та нашої Церкви.

Доручається перевести в усіх церквах нашої Епархії св. Отця Николая в ту неділю збірку на Патріярший Фонд на потреби нашої Помісної УКЦеркви.

Проситься заохотити вірних до придбання пропам'ятної стрічки — жертви, що їх доставить до Отців Парохів на час Голова Фінансової Комісії Патріяршого Фонду Епархії св. Отця Николая.

Заохочуємо наших вірних теж іншими способами відмітити те подвійне свято й разом зі своїми душпастирями в молитовному з'єднанні з нашим Блаженнішим Отцем Йосифом теж і своїми жертвами причинитися до розбудови великого діла — Патріярхату Нашої Рідної Церкви в злуці з наслідником св. Петра.

Щиро відданий у Христі Господі

+ ЯРОСЛАВ
Єпископ

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Михайла Жовніра

складаємо 50.00 долярів
на Український Науковий Інститут Гарвардського Університету.

Ірина і Мирослав КОЛТУНЮКИ

Замість квітів на свіжу могилу

св. п. Домініка Самотія

складають 50.00 долярів
на Патріярший Фонд.

А. Р. БАЙЛЯК
і І. С. КОСТІВ

Ділимося сумною вісткою з Побратимами, Українськими Комбатантами та Українським Громадянством, що дня 30-го січня 1978 року, ненадійно, відійшов у Вічність

сл. п.

ВОЛОДИМИР КЕРОД

кол. старшина І. УД УНА, активний громадський діяч.

ПАНАХИДА — 1-го лютого ц. р., о год. 7:30 веч., в похоронному заведенні П. Яреми, при 129 Схід 7-ій вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН — в четвер, 2-го лютого 1978 р. з церкви св. Юра при Схід 7-ій вул. в Ню Йорку, о год. 9-ій ранку, на цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВШ. Дружині, Дітям і Родині Покійного складаємо глибоке співчуття.

Станиця Братства І. УД УНА в Ню Йорку, Н. Й.

У глибокому смутку повідомляємо всіх Членів Середовища ЗП УГВР та все Українське Громадянство, що в понеділок, 30-го січня 1978 року, відійшов у Вічність, на 65 році життя,

бл. п.

ВОЛОДИМИР КЕРОД

член Організації Українських Націоналістів, член Середовища ЗП УГВР, старшина Першої Дивізії Української Національної Армії, член Головної Управи Братства кол. Вояків І. УД УНА.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ВШ. Дружині і усій Родині Покійного, висловлюємо наше найщиріше співчуття.

Осередок Середовища ЗП УГВР в Ню Йорку

Головна Управа Братства кол Вояків 1-ої УД УНА

ділиться сумною вісткою із Побратимами, Українськими Комбатантами та Українським Громадянством, що член Президії Братства, кол. старшина І. УД УНА, член Капітули Пропам'ятних Відзнак, член ОУН на Рідних Землях та активний громадський діяч

сл. п.

ВОЛОДИМИР КЕРОД

відійшов у Вічність дня 30-го січня 1978 року.

ПАНАХИДА — 1-го лютого 1978 р., о год. 7:30 веч., в похоронному заведенні П. Яреми при 129 Схід 7-ій вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в четвер, 2-го лютого 1978 р., з церкви св. Юра в Ню Йорку, Схід 7-ма вул., о год. 9-ій ранку на цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Великим болем опечаленій Дружині, Дітям і Родині Покійного, складаємо від всіх кол. Вояків Дивізії, глибоке співчуття.

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що в понеділок, 30-го січня 1978 р., з волі Всевишнього, відійшов від нас несподівано і передчасно, на 64-му році життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО, БРАТ, ВУЙКО і ШВАГЕР

бл. п.

ВОЛОДИМИР КЕРОД

нар. 9-го червня 1913 р. в Україні

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку залишені:
- дружина — ІРИНА
- син — АДРІЯН з дружиною ЛЮБОЮ
- донька — ІВАННА з чоловіком БИЛОМ і сином АНДРІЙКОМ
- сестра — МАРІЯ
- теща — ВОЛОДИСЛАВА КІЦЮК

Ближча і дальша Родина в Америці й Україні

ПАНАХИДА — в середу, 1-го лютого 1978 р., в похоронному заведенні П. Яреми, о год. 7:30 веч.

ПОХОРОН в четвер, 2-го лютого 1978 р., о год. 9:30 ранку, з церкви св. Юра, на Український Цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТВ'ЯЗНІ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ніші. Нас дивує, що на це все християни заплющують очі. Повторюємо, тепер цими днями і роками, у нашій країні відбуваються моральні, фізичні і психологічні вбивства за слово, за віру. Невже ж Ви, християни світу, не чуєте нашого голосу? Цей голос з проваллля, голос з-під цівки автомата. Християни світу, ми на схилі загибелі. Невже ж Ви не можете допомогти бодай священикові Романюкові? Невже ж залишите свого побратима без захисту? Цього ми ніяк не можемо зрозуміти. Священики світу повинні докласти всіх зусиль, щоб негайно зупинити знущання над побратимом, тимпаче, що це не перший злочин супроти християнської церкви.

Справа священика Романюка не справа приватна і припадкова. Це злочин не супроти однієї людини, а супроти всіх християнських церков і віруючих усіх релігій. І якщо у цій справі не буде відгуку, це рівнозначне з заохотою для режиму чинити нові злочини супроти церкви. Ця розправа повинна нагадувати всьому світові, що в нашій країні немає ніякої гарантії, що все те, що діялося в 30-40 роках не повториться, що це минуло безповоротно. Якщо тепер, при кінці XX сторіччя священика іменують дуже небезпечним рецидивістом, так як ґвалтівника і вбивцю, то це не повинно насторожити всіх християн і віруючих усіх релігій в усьому світі. Репресії супроти Романюка насамперед мали на меті застрашити всіх священиків і віруючих не тільки на Україні, але в усьому Радянському Союзі. Їх придумали не випадково, бо ж авторитет релігії значно підвищився серед молоді й інтелігенції. І тому репресіям треба дати належну відсіч.

За свідченням авторитетних священиків, благочестивих протоєреїв о. Крашинського і о. Леонтія Борси, а також і молодших о. Мирона Сас-Жураковського та багатьох інших, о. Романюк є небуденним проповідником і організатором, який вирізнявся особливою активністю на церковній ниві. Тому власне його і вибрали об'єктом репресій. Недарма тепер його ім'ям застрашують священиків на Україні. Він став „притчею во язицех", але рівночасно і правдивим мучеником за слово Боже, за віру. Це підкріплює переконання, що оборона священика Романюка — це оборона релігії, оборона свободи в нашій країні. Ми сподіваємося, що міжнародні християнські церкви і центри і все християнство, всі люди доброї волі прикладуть максімум зусиль, щоб зупинити розправу над вірним сином церкви, мучеником XX сторіччя за віру Христа. Це скріпило б авторитет релігії в Радянському Союзі, було б натхненням для тих, які сумніваються, скріпило б віру слабих духом. Цей акт став би ще одним прикладом християнської солідарности.

До Вас звертаються Ірина Стасів-Калинець, Михайло Осадчий — засуджені за художню творчість; Оксана Попович, Ірина Сеник, Богдан Ребрик, Данило Шумук, МиколаЄвграфов, Петро Саранчук, Вячеслав Чороновіл, Святослав Караванський, Василь Долішній — засуджені за переконання. Усі ми перебуваємо в таборі особливого і суворого режиму, перед усіма нами, після закінчення строку — заслання в Сибірі.

П. С. Ми просимо міжнародню демократичну громадськість влаштувати нам спільну, або одному з підписаних, зустріч з закордонними кореспондентами. На підставі якого права таборова адміністрація і радянський уряд відмовляють нам у цьому проханню?

Прохання до уряду, Сенату і до президента США: за кожний дозвіл радянському журналістові відвідати тюрму у США, домагатися дозволу відвідати політичний табір і тюрму в СРСР. Ми щиро підтримуємо політику президента Картера на захист прав людини. Президент Картер — улюблений політичний діяч не тільки радянських дисидентів, але цілої демократичної громадськости.

Прохання до всіх тих, які пишуть нам листи з-за кордону — домагатися, щоб листи радянським політв'язням доставляти Міжнародною поштою. Нам листів з-за кордону не видають і кажуть, що так буде, аж до часу, коли „не буде галасу".

Привіт усім демократам і гуманним людям світу з найжорстокіших у світі радянських концентраційних таборів.

АМАЛЬРИК ПРО СССР

(Закінчення зі ст. 2-ої)

бітники не будуть мішатися до політики. Хтось може сказати, що я ворог совєтів. Зовсім ні. Те все дійсно правда, про яку розповідають совєтські часописи, хоч вони говорять про кожний випадок так, начебто був вийняток. Це не тільки нижче чиновництво розорене підкупствами. Деякі службовці на найвищих становищах також не є всилі встоятися перед спокусами. Так було з другим секретарем грузинськ і Комуністичної парті., якого заарештували за те, що займався торгівлею золотом і діямантами.

Совєтські громадяни втомлені тими всіми життєвими труднощами. Зростає п'янство і величезна втома, більшають суспільно-економічні злочини, але їх статистику держать у тайні. Це саме із злочинствами підлітків.

Враження туристів, що в Москві царить порядок, що не є доказом, що так само є на передмістях Москви та на провінції. Доказом того є інтерв'ю міністра внутрішніх справ ген. Щелокова. Він сказав, що його департамент одержує листи від робітників, які наводять випадки хуліганства на вулицях, по парках, відпочинкових місцях і на підміських залізницях. „Ізвєстія" повідомляли, що, напр., петрозаводські робітники жалілися, що небезпечно є вийти на прогулянку ввечері по місті, або по передмістях. Інший доказ заломлення суспільства це розвал родин, з 600.000 розводів на 2, 4 мільйона подруж річно.

Друга проблема, яка напевно загострятиметься, це совєтські етнічні групи. Коли дивитися здалека, то СССР може виглядати на монолітну державу. В дійсності воно виглядає інакше, коли живете в Совєтському Союзі. Прогулянка вулицями Москви вистачить, щоб пізнати мозаїку народів, які творять населення країни. Але щоб пізнати важливість національностей, треба відвідати різні республіки Совєтського Союзу. Поперше, росіяни, які весь час у Совєтському Союзі були домінуючою групою, починають бути меншістю. Подруге, націоналістичні прагнення, які були придушені за часів Сталіна, виринають знову. Численні етнічні групи відчувають величезне незадоволення із совєтського режиму який перейняв царську спадщину. Положення ще погіршилося в деяких областях під час нацистської окупації. Велика частина України співпрацювала тоді з німцями тому, що або була протисовєтська або просто з націоналістичних причин.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

СВЯТА УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

У Філядельфії...

кий нарід укладу Слуги Божого Митрополита Андрея) і відспіванням державних гимнів: американського й українського. Проф. д-р Петро Стерчо, як господар бенкету, привітав почесних гостей, присутніх учасників визвольних змагань і громадян, вніс тост на честь Митрополита Йосифа і Президента Лівицького. Зчерги в короткій промові, згадуючи про героїчність українського народу президент Микола Лівицький підніс тост за Президента Америки, губернатора Пеннсильвенії, мейора міста, українців в Америці та його центральне представництво — УККА. Головним промовцем у цій частині Бенкету був проф. д-р Михайло Пап з Клівленду, голова Асоціяції Університетських Професорів. Промовець у 15-хвилинній промові, на тлі актів 22-го січня 1918 і 1919 рр. представив змагання українського народу за повні права людини й імперіялістичну агресію, яка й дотепер є небезпекою для цілого світу.

Промову в англійській мові виголосив д-р Ричард Ганусей, суперінтендент п'ятого дистрикту Шкільної Ради міста Філядельфія. Згадуючи про державні акти в часі наших визвольних змагань та їх значення й героїчну боротьбу народу, промовець вказв на конечність продовжувати змагання за Українську Державу, а на чужині зберігати українську ідентичність, українську культуру й підтримувати українське шкільництво та працю УККА.

Джосеф Лясалля, представник посадника Філядельфії, виголосив привіт від Управи міста й відчитав Проклямацію мейора Філядельфії про День Української Незалежности. проклямацію губернатора Пеннсильвенії відчитав проф. Петро Стерчо, а представники молодечих організацій СУМА, Пласту Одум і МУНУ відчитали уривки з 4-го Універсалу в українській і англійській мовах.

У мистецькій програмі брали участь: Марія Ясінська-Мурована, сопрано, яка відспівала кілька пісень при акомпаньяменті Джана Дулета, а композитор Володимир Грудин відограв на фортепіяні дві власні композиції.

Парох української православної церкви о. Михайло Борисенко перед вечерою відмовив молитву й попросив Митрополита Йосифа поблагословити трапезу. Пастор української баптистської церкви д-р Іван Беркута спеціяльно уложеною молитвою закінчив вечерю. В часі вечері д-р Петро Стерчо представляв представників товариств. Після того при оркестрі „Темпо" І. Коваля продовжувано забаву з танцями.

У Боффало...

аспектом. Згадуючи про минуле, мусимо взяти до уваги сучасність і майбутність, мусимо усвідомити собі свою мету, а вона така: українська еміґрація мусить допомогти Краєві у його змагу до розбиття московської тюрми народів і відбудови української держави.

Після цього ведення програми перебрала Даша Процик, яка попросила о. д-ра Івахова започаткувати бенкет молитвою. Молитвою й закінчено бенкет. Провів її прикінці о. настоятель Олексій Царик. Під час бенкету промовляв запрошений гість із Пенсильвенії, Джан Нобел.

Зі змісту промови слухачі довідалися, що промовець перебував перед Другою світовою війною в Німеччині (у східній частині). Коротко перед вибухом війни був арештований, а коли в 1945 р. Східня Німеччина опинилася під окупацією большевиків, попав у їх руки і був засуджений на 15 років ув'язнення у концаборах. Перебував у Воркуті й інших місцях. В таборах зустрічався з українцями і є високої про них думки. Звільнено його по 9-ти роках ув'язнення — після смерти Сталіна в наслідок інтервенції з боку американського уряду. До комунізму ставиться наскрізь ворожо і вважає, що єднання з комуністами подібне до єднання з чортом. Большевики знають, що вони не можуть перемогти Америку мілітарно, отже стараються знищити її в інший спосіб: знищити віру американців в Бога, знищити їх патріотизм, знищити здорові підстави родинного життя. Для того то американці повинні піддержувати один одного і зберігати усі ті принципи, які зробили Америку великою. Джан Нобел є автором двох книжок: „Я був невільником в Росії" і „Я знайшов Бога в Росії". Відносно другої книжки: автор перед большевицькою неволею ставився байдуже до релігії. а в неволі таки справді відшукав Бога.

На мистецьку програму склалися: виступ Гуртка Бандуристів, яким опікується 97-ий Відділ Союзу Українок в Боффало, виступ солістки :меццо сопрано) Галини Андреадіс, танець-фантазія Ляриси Шарван, виступ Танцювального Гуртка „Черемшина".

Про суть Свята виразно промовляла й декорація сцени, яку оформив знаний мистець Мар'ян Борачок.

В день бенкету на будинку готелю маяв український національний прапор.

Про бенкет, а особливо про промову Джана Нобеля, широко писала англомовна преса. Фраґменти бенкету, а перш за все — програми, були схоплені телевізійним репортером.

Сан Дієґо вітає представника ФКУ

Вістка про пляновану поїздку представника Українського Гарварду до Лос Анджелесу спонукала українських студентів Сан Дієго звернутися до керівника ФКУ з проханням включити у відвідини також і місцеву громаду українців.

У п'ятницю, 18 листопада м. р., приземлився у Сан Дієго випускник Гарварду і великий ентузіяст Катедри Українознавства д-р Адріян Сливоцький, якого у залі української католицької церкви Матері Божої Неустаючої Помочі тепло зустрінули українські студенти та члени української громади разом із парохом о. Мих. Курилом.

Сходини провадив Юрій Раточко. Він представив А. Сливоцького, члена ГЕ ФКУ, котрий опісля оповідав про історію та розвиток Гарвардського Проєкту, про його осяги в ділянці науки, в репрезентації українців та української справи в академічних, видавничих та урядових колах. Після доповіді слухачі брали участь в дискусії, в якій була мова про видавничі пляни УНІГУ, про фінансові обмеження, що не дозволяють на дальший розвиток цієї важливої ділянки, та про переведення тематики Київської Руси з завідування російської програми. Після дискусії присутні склали свої пожертви на розвиток УНІГУ, заявляючи, що українська громада Сан Дієга дальше підтримуватиме Гарвардський Проєкт.

Опісля, в другій частині програми, виступили два молоді бандуристи, Андрій Китастий та Роман Раточко, які в сольових та дуетних виступах знаменито виконували українські думи.

Між іншим, пожертви на Український Гарвард зложили такі жертводавці: 500 дол. 8 М. С. МекКатчен, 200 дол. — д-р Богдан Бакай, 150 дол.—О. Скоп, 100 дол. — О. Ґереґа, В. Баляс, В. Скоп; 75 дол.— Л. Романюк, 50 дол. — Я. Сисин, Н. Скоп, Д. Міршук, М. Гордіюк, М. Гармаш; 30 дол. — А. Юриняк; 10 дол. — П. Запар, І. Луків; 5 дол. — С. Зелінський; 4 дол. — Ю. Раточко; 1 дол. — Д. Сисин. Декларації склали: Б. Хам, В. Кревсун.

Н. С.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 12-го ЛЮТОГО 1978 р.

МІННЕАПОЛІС, Мінн. Річні загальні збори 345-го Відд., зараз по Сл. Божій (год. 12:15), у залі церкви св. Арх. Михаїла, 505 4-та вул. Норт Іст. На порядку: звіти Управи, К. Комісії, вибір нової Управи і К. К. на 1978 р., вибір делегата і його заступника на 29 Конвенцію УНС, біжучі справи, закриття. У випадку відсутности кворум, збори відбудуться на годину пізніше при всякій кількості чл. і вважатимуться правосильними. — М. Каркоць, секр.

ДЕТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 292-ий Відд., о год. 1:30 по пол. в УНДомі. На зборах відбудеться вибір делеґатів і їх заступників на 29 Конвенцію УНС. — Т. Тимочко, гол., П. Федик, фін. секр.

ВІЛЛІЯМСТАВН, Па. Річні збори Т-ва Україна 261-ий Відд., о год. 9-ій ранку, на церковних хорах в укр. кат. церкві свв. ап. Петра і Павла при Black Horse Pike, Cecil, Williamstown. На порядку: вибір Управи Відділу на 1978 р., делеґата і його заступника на 29-ту Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — П. Аркотин, секр.

ФІНІКСВІЛЛ, Па. Місячні збори Б-ва свв. ап. Петра і Павла 321-ий Відд., о год. 1-ій по пол. в парафіяльній залі. По вичерпанні звичайного порядку зборів, відбудеться вибір делеґата і його заступника на 29-ту Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — Й. Фуга, предс., А. Шишак, кас., Д. Цюк, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва ім. А. Гончаренка 204 Відд., о год. 3 по пол. в домівці ОУА „Самопоміч" при 98 Друга Аве. (між 5-6 вул.). На порядку: звіти урядників, К. Комісії, вибір нового уряду на черговий рік, обговорення важливих справ, зокрема організаційних. По закінченню Річних зборів — товариська перекуска. Того ж дня, о год. 6-ій веч., після Річних зборів, відбудеться місячні для вибору 3-ох делеґатів і їх заступників на 29 Конвенцію УНС. Проситься взяти численну участь. — Д-р О. Соколишин, предс., д-р В. Палідвор, секр.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ДЕНИС БАЛКІ, член УНС Відділ 336 Т-ва Сокіл в Клівленді, Огайо, помер 1 серпня 1977 р. на 12-му році життя. Нар. в 1965 р. і став членом УНС в 1970 р. Полишив у смутку батька, маму, брата та бабцю. Похорон відбувся на цвинтарі св. Хреста в Клівленді, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Шмагло, секр.

ІВАН ГРЕЧОЦІК, член УНС Відд. 63 Т-ва Січ в Форд Сиґі, Па., помер 11 серпня 1977 р. на 83-му р. життя. Нар. в 1894 р. і став членом УНС в 1924 р. Залишив у смутку дочку Сузанну, внуків та правнуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Пресв. Тройці в Форд Сиґі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АНАСТАСІЯ ГРИЦАК, членка УНС Відд. 107 Б-ва св. Івана Хрестителя в Гаммонд, Інд., померла 30 липня 1977 р. на 72 р. життя. Нар. в 1904 р. в Зах. Україні і стала членкою УНС в 1924 р. Залишила у смутку мужа Федора сина Федора мол., дочку Ірину, 6 внуків, сестри і брата, ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 3 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Миколая в Гаммонд, Індіяна.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Ванжула, секр.

АНДРІЙ ТЕРЕЩЕНКО, член УНС Відд. 457 Т-ва Культура в Ню Йорку, Н. Й., помер 26 серпня 1977 р. на 75 р. життя. Нар. в 1901 р. в Полтавщині, Україна і став чл. УНС в 1952 р. Залишив у смутку дружину Любину. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Надія Литвиненко, секр.

ОЛЬГА ЧЕРНИК, членка УНС Відд. 457 Т-ва Культура в Ню Йорку, Н. Й., померла 8 жовтня 1977 р. на 66 р. життя. Нар. в 1911 р. у Львові і стала чл. УНС в 1959 р. Залишила у смутку сестру Ірину та ближчу і дальшу родину в Америці, Канаді, Австралії і Україні. Похорон відбувся 14 жовтня 1977 р. в Елька Парк.

Вічна Їй Пам'ять!

Надія Литвиненко, секр.

ГРИГОРІЙ ДАНИЛИШИН, член УНС Відд. 217 Б-ва св. Йосафата в Рочестері, Н. Й., помер 3 серпня 1977 р. Залишив у смутку сина Михайла і дочку Анну та шість внуків і п'ять правнуків. Похорон відбувся 5 серпня 1977 р. на цвинтарі Голі Сепулчер в Рочестері, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Т. Кубарич, секр.

НА СЛІДАХ АТЛАНТИ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

місцевости Ґізеґ коло Каїру.

Тією нахідкою зацікавився Чарлз Берліц, автор книжок „Таємниця Атлантиди" та „Бермудський трикутник", який спільно з відкривцем тієї піраміди Дан Генрі плянує повторити ще раз сонарні обчислення її величини. Ця піраміда розташована на плоскім морськім дні, а її об'єм дорівнюється 9.600 кубічних стіп, цебто, вдвічі більше за найбільшу піраміду, світу, „квецалькоатль" біля Мехіко Сиґі.

Археологічні круги очікують нетерпляче дальших вислідів тієї знахідки, що може стати розв'язкою контроверсійного питання про існування мітичної Атлантиди з її квітучою столицею Посейдонією.

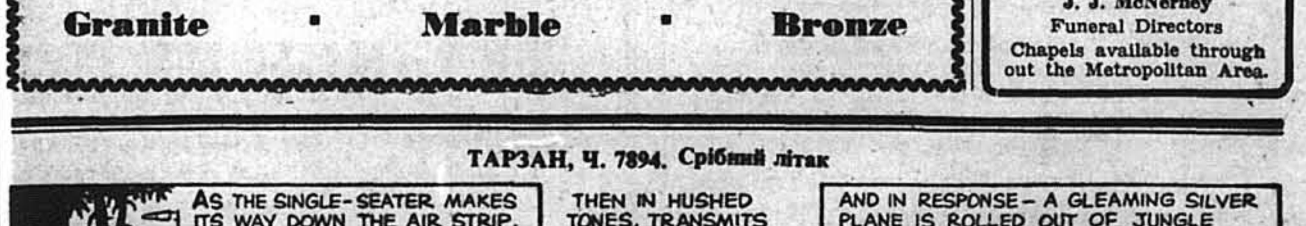
Виступ скрипаля Б. Хруща на концерті в Маямі

Талановитий український скрипаль Богдан Хрущ виступив 30-го листопада м. р. у Маямі Дейд Комміоніти коледжі на концерті „Подякуймо Бетговенові" у вшанування його 150-ої річниці від його смерти. Скрипаль виступав як член Норт Маямі Біч Симфонічної Оркестри. З ним виступали ще Велля Єдра — фортепіяно та Інгус Нарунс — чельо, відігравши увертюру до „Королїяна", опус 62, концерто для фортепіяна, скрипки та чельо, опус 56 та 3-тю симфонію Бетговена — „Ероїку".

Після концерту американська публіка пішла ґратулювати виконавцям, а зокрема скрипалеві Богданові Хрущеві. Єдиний з українців пішов я погратулювати молодому скрипалеві. В розмові зі мною він сказав, що „його піднесли в ранзі" — тобто він тепер є заступником диригента. Батька скрипаля я знаю ще з рідних земель з Перемишля, де він був парохом, а опісля перенісся до Венесуелі. Там помер. Після його смерти його дружина зі своїм сином переїхали до Америки, а що Богдан мав великі музичні здібності і опанував гру на скрипці, отримав працю в Симфонічній оркестрі.

Михайло Феден

ТАРЗАН, Ч. 7894. Срібний літак

В час, коли однопасажирний літак набирає швидкости на малому летовищі, схована в тінях постать напружено приглядається...

Тоді тихим голосом передає трансмітером депешу...

А у відповідь, в іншій місцевості — із криївки в джунглях висувають блискучий-срібний літак!